

Do pekla a zpátky

Když jako offroadista slyšíte TransAmazonica, v hlavě vám vyskočí řada slov, například Brazílie, džungle, bahno, transamazonská dálnice a určitě si vzpomenete na Camel Trophy.

Vyberme z této první věty některá slova: Transamazonská dálnice, nebo silnice číslo BR-230, byla otevřena 27. září 1972 a je dlouhá 4000 km. Původním plánem bylo celou ji vyasfaltovat, ale to se změnilo koncem 70. let během brazilské finanční krize. Pak na brazilskou půdu v 80. letech vkročila Camel Trophy, při které o transamazonské dálnici projížděly tři Jeepy.

Později a na jiných kontinentech přinesla dobrodružství a průzkum v těžkých podmínkách džungle. Náročné zkoušky lidské odolnosti svedly dohromady týmy z celého světa, které doufaly, že zvítězí v těch nejzdrádnějších terénních podmínkách, jaké si umíte představit. Za všech okolností byly důležité týmová práce a kamarádství. Soutěžní prvek představovaly série speciálních úkolů, například práce s navigákem nebo časové vložky, při kterých mezinárodní týmy bojovaly mezi sebou.

Ale zpátky k té transamazonské dálnici – asfaltovaný je jen její začátek, ale brazilská vláda má pořád v plánu vyasfaltovat ji celou. Pořád existují úseky, které jsou netknuté a způsobují řadu problémů, zvláště když se rozhodnete po nich cestovat v období monzunů mezi říjnem až březnem. A právě před koncem tohoto období monzunů uspořádal Brazilce Sergio Holanda novou náročnou dobrodružnou expedici. Říká se jí TransAmazonica Challenge a mějte na paměti: není to soutěžní akce, jde o čistokrevný hardcore offroad na cestě, která netoleruje žádné chyby... Dá vám dobrodružství, adrenalin a jedinečný zážitek. Přivede vás do pekla a zpátky!

VSTRÍČ OPUŠTĚNÝM MÍSTŮM

Každý rok hledá TransAmazonica Challenge, také známá jako TAC, nové vzrušující trasy a nové výzvy k překonání na této nejdělnější silnici v džungli. Zkouší se vyhnout rušným cestám s provozem dřevařských a těžařských nákladáků a také vesnicím, chce prozkoumávat opuštěná místa a obzvláště v období monzunů netknuté silnice, na kterých je třeba znovu postavit mosty. Nebo, když jsou řeky při prudkém dešti větší a širší, je nutné postavit za pomoci všech týmových kolegů rafty, na kterých je přeplují, aby mohli pokračovat. Celé je to o hledání nového dobrodružství až do extrému.

Nejde o rally nebo vytrvalostní závod, jde o expedici s obří dávkou offroadu, při které je důležité mít kontrolu nad svým autem, ale také nad vlastní psychikou, to je tajemství úspěchu. Když celé dny cestujete v malé skupince vozidel a lidí, musíte mít čistou mysl, udržet auto v jednom kuse a také být připraveni žít s lidmi, které od začátku neznáte. Potřebujete kamarádství, ne na jeden den, ale několik, během kterých se postavíte výzvám a překonáte strach... Když jedete po této silnici.

Letos byla TransAmazonica rozdělena na tři fáze, kde si každý tým přišel na své, nebo musel bojovat s drsnými podmínkami. Fázi 1 tvořily úseky s hlubokým, lepkavým, rudým bahnem. Trasy ve fázi 2 vedly nádhernou krajinou se spoustou hor, brody a kamenitými cestami. Zatímco třetí fáze vedla zpátky na kluzké bahnitě dráhy a do řady amazon-

ských lesů. Když se rozhodnete zúčastnit se této akce, musíte si být vědomi, že projet tuto část Amazonie zabere 20 až 30 dní, ale dá vám zážitky, adrenalin z překonání nejvíce nepřátelské silnice v džungli, přímo v Brazílii.

FÁZE 1 - ZÁBAVA V BAHNĚ

Tato první část TransAmazonicy byla vyhrazená pro ty, kdo mají rádi spoustu bahna, hlubokého, lepkavého rudého brazilského bahna v loužích. Při překonání těchto úseků byla důležitá týmová práce. Letos se neúčastnilo tolik týmů, jako vloni, takže jen 16 aut – mix z Brazílie, Peru, Argentiny a Venezuely. Ty se musely vyrovnat s těmito cestami. Celou trasu TransAmazonicy nejelo všech 16 strojů, několik se účastnilo pouze první fáze, zatímco jiné se připojily ke konvoji, když vyjžděl do Venezuely a další se podílely jen na třetí fázi expedice.

Jedním z vozidel byl nový Troller modelového roku 2015, stroj vyráběný Fordem v Brazílii, protože automobilka chtěla znát jízdní výkony svého nového stroje na dlouhé trase. A mohu vám potvrdit, že Troller byl úžasný!

První úsek představovala okružní jízda do Lábrey, vyjždělo se z Humaity, která je jedním směrem vzdálená zhruba 210 km. Ale dostat se tam byl sám o sobě problém, protože město je jedním z posledních na známé BR-230, a silnice v něm končí. Pokud máte štěstí, když prší, zvládnete to za 18 hodin, ale když má matka příroda špatnou náladu, musíte počítat s třemi dny drsného offroadu. Při těchto deštích dokonce mohou být taková období, že není možné se tam dostat!

Letos k nám byl déšť vlídný, i tak ujetí 210 kilometrů trvalo 14 hodin. Sto kilometrů po dobrých silnicích, 30 km po úplně novém asfaltu, a následovalo 80 km bahnitých úseků s hlubokými loužemi. V té chvíli jsme si museli vzít trajekt a tím ztratili cenný čas, protože voda v řece stoupla kvůli vytrvalému dešti. Ale obecně jsme měli ve skupině při překonávání těchto překážek skvělou zábavu.

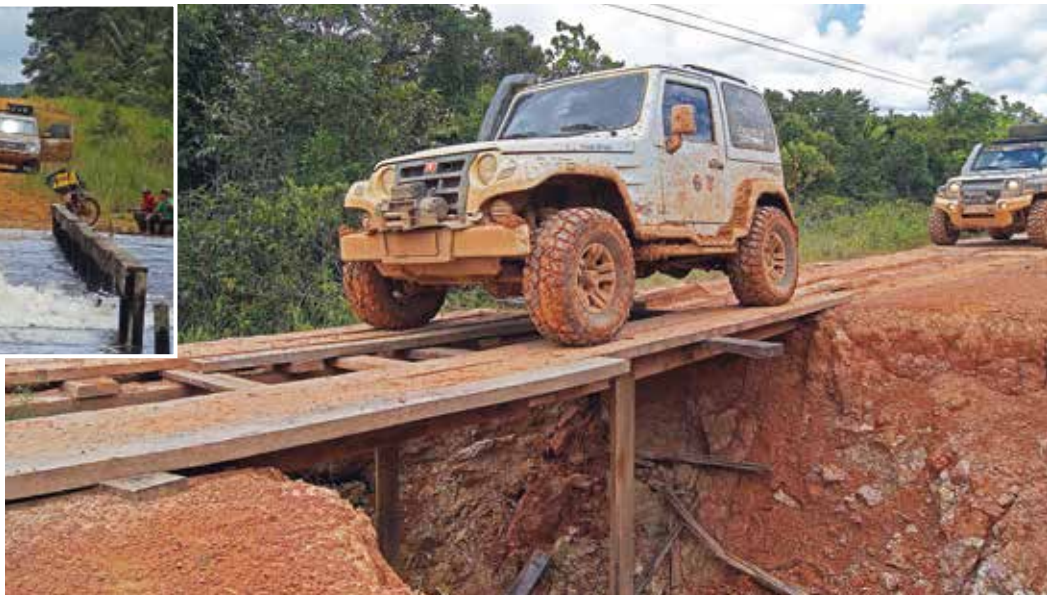
Náš návrat byl ještě lepší, déšť se neustále zhoršoval, koleje byly vyježděné a malému konvoji aut to trvalo přibližně 20 hodin, což není zlé. Po návratu z Lábrey se týmy připravovaly na silnici BR-319 směrem na Manaus, což je 600 km liduprázdné cesty, téměř celá je asfaltovaná, ale také se zhruba 160 nebezpečnými dřevěnými mosty, hlubokými loužemi a řadou děr.

Překonání tohoto úseku zabralo přibližně tři dny, vybudovali jsme dva tábory u opuštěných mikrovlnných telefonních věží. Vypadalo to jako válečná zóna, představte si třeba Šíleného Maxe, akorát místo pouště obrovskou silnici uprostřed lesa. Byla to nezvyklá cesta, ale odměnila nás krásou, kterou dává amazonská džungle. A konvoj konečně dorazil do Manaus, jsem si jistý, že vám je ten název povědomý, protože sem také v minulosti cestovala Camel Trophy. Zde končí první fáze TransAmazonicy 2015. Zatím co odpočíváme, objevujeme město u řeky a ochutnáváme dobré ryby v místních restauracích, připravujeme se na druhou fázi letošní výzvy.

FÁZE 2 - VZHŮRU K NEBESŮM

Tato část nás přivede do Venezuely. Poté co konvoj opustil Manaus, ujel tisíc kilometrů po asfaltové silnici směrem k městu St. Helena na hranici mezi Venezuelou a Brazílií. Od tamtud 280 kilometrů jízdy v terénu v okolí St. Heleny. Během druhé fáze musely týmy překonat prudká stoupání a klesání na kluz-

kém šterku a písku, brodit se malými řekami a obřími kamenitými příkopy.

Zde jsou řídicí schopnosti otestovány na maximum, plazili jsme se po kamení na redukci, pokoušeli se neuvíznout a nepoškodit díly. Ne všem se dařilo, týmy s Fordem Ranger a Nissanem Frontier měly mechanické problémy, ale díky opravám v džungli v brazilském stylu byly brzy zpátky na trase. Cesty nebyly pro slabé povahy, špatný odhad, jediná drobná chyba, mohly skončit pádem do hloubky třiceti a více metrů, ze které by se poškozené vozidlo těžko vyprošťovalo. Pokud by se tak stalo, byla by to noční můra.

Naším cílem je dosáhnout Serra do Sol a dostat se co nejbliž k hoře Roraima, plus fantastické krajiny s nádhernými vodopády a chladnými nocemi pod hvězdnou oblohou, která osvítila nebe jako polární záře. Pět dní jízdy v terénu a čtyři noci táboření, lesy s úzkými říčkami, stoupání a klesání po stěnách obřích kamenů, kluzké svahy a překrásná krajina. Ze strachu se stane potěšení ze zážitků na této cestě, byly to fantastické dny a stály za všechny momenty adrenalinu.

FÁZE 3 – LAMA A SELVA

Po návratu z Venezuely je v našem itineráři poslední fáze, zdolat některé cesty, které jsou

v tomto regionu využívány při těžbě dřeva, což je smutné, protože brazilské lesy musejí zůstat. Tyto silnice jsou většinou opuštěné, protože na nějakou dobu tu není co kácet, a v zimě jsou neprůjezdné.

Naše dobrodružství začíná na trajektu v přístavu Manaus, který nás posune o 35 hodin blíže Juruti, městu uprostřed řeky Amazonky a dnes jednomu z největších bauxitových ložisek v Brazílii. Matka příroda k nám opět nebyla vlídná, ale navzdory tomu jsme se na trajektu skvěle pobavili, mezi nákladem a auty jsme si udělali grilovačku s pitím a všichni si mohli skvěle odpočinout. Někteří otevírali své střešní stany, aby si zdřímlili... Bylo to báječné. Když jsme se dostali do Juruti, odpočívali jsme další den, abychom provedli opravy, dotankovali a nakoupili. Druhý den začalo naše další dobrodružství na zhruba 300 kilometrech opuštěných bahnitých cest se spoustou spadlých stromů, ale abychom se dostali dál, museli jsme vytáhnout motorové pily.

Museli jsme na trase zůstat dva dny a tábořit, při 60 kilometrech jízdy uprostřed stromů, které dřely boky našich aut a vyžadovaly, abychom měli zavřená okna, na nás ze stromů padali hadi a pavouci. Při táboření nám to zase nandali mravenci. Ano, abyste přežili těžkosti brazilské džungle, musíte být opravdu drsní. Už se cítím jako na Camel Trophy.

Poté co jsme dokončili tuto cestu do města Itaituba v Pará, jsme jeli do Alter do Chão (také jméno z historie Camel Trophy), vesnického ráje poblíž Santarému, známého jako Karibik na řekách, a chvíli odpočívali. Pak jsme se vydali a slavnou TransUrará, silnici, která spojuje Santarém a Urará. Ta je v této roční době extrémně kluzká díky charakteristickému jílu a bahnitým díram, dlouhým několik set metrů a hlubokým metr. To je spousta, spousta děr.

To nám trvalo zhruba 10 hodin, šlo o 120 kilometrů do našeho cíle. A tak končí TransAmazonica 2015, z celkových 16 aut patřila čtyři pořadatelům, zatímco ostatních 12 řídili nejdrsnější účastníci, kteří se rozhodli zdolat tyto cesty.

A teď čekáme na ročník 2016, s novými trasami a většími výzvami. Ale pokud vy, ano, vy – offroadista, který čte tyto články – máte odvahu poslat své milované 4x4 do Brazílie a chcete se zúčastnit TransAmazonica Challenge 2016, dejte mi vědět a dám vám kontakt na Sergia. Ale vězte, že budete součástí TransAmazonica Challenge. Dá vám dobrodružství, adrenalin a jedinečný zážitek. Byla to epická cesta, taková, na kterou Nezapomenete a budete na ni vzpomínat dlouhá léta. Měli byste ji zažít alespoň jednou za život. A jak už jsem psal dříve, tato cesta netoleruje žádné chyby, „Rodovia Transamazonica“ vás přivede do pekla a zpátky! ■

